

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLV. — Wydana i rozesłana dnia 24. czerwca 1910.

Treść: № 118. Rozporządzenie, dotyczące uregulowania stosunków osobistych poczmistrzów przy urzędach pocztowych I. i II. klasy.

118.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 21. czerwca 1910,

dotyczące uregulowania stosunków osobistych poczmistrzów przy urzędach pocztowych I. i II. klasy.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 20. czerwca 1910 rozporządza się, co następuje:

Artykuł I.

Ogłoszone niniejszem rozporządzeniem „Postanowienia normalne co do stosunków służbowych i poborów poczmistrzów“ mają wejść w życie z dniem 1. lipca 1910.

Artykuł II.

Oznaczenia „poczmistrz“, „ekspedjent pocztowy“, „oficyant pocztowy“, „pomocnik pocztowy“ obejmują w rozporządzeniu niniejszem i w postanowieniach normalnych także funkcyonaryuszki ednośnej kategorii, o ile poszczególnych postanowień nie wydano jedynie dla osób jednej lub drugiej płci.

Artykuł III.

Przy sposobności pierwszego zamieszczenia należy zaliczyć do etatu starszych poczmistrzów:

- a) wszystkich poczmistrzów I. klasy, których zamianowano starszymi poczmistrzami na zasadzie przepisu § 28. rozporządzenia z dnia 19. maja 1900, Dz. r. poczt. i tel. Nr. 44;
- b) wszystkich poczmistrzów I. klasy, pierwszego i drugiego stopnia płacy, płci męskiej, którzy w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia pełnią służbę przy urzędach pocztowych I. klasy, pierwszego lub drugiego stopnia.

Tych obecnych starszych poczmistrzów, którzy nie są kierownikami urzędów pocztowych I. klasy, pierwszego lub drugiego stopnia, zaliczy się do etatu, pozostawiając bez obsady równą ilość systemizowanych posad poczmistrzów.

Posady starszych poczmistrzów, którymi nie rozporządzono przy pierwszym zamieszczeniu, należy obsadzić stosownie do wskazówek postanowień normalnych.

Artykuł IV.

Zaliczenie obecnych starszych poczmistrzów do poszczególnych stopni płacy w klasie starszych poczmistrzów przeprowadzi się w ten sposób, iż starszych poczmistrzów, należących do dotychczasowego czwartego stopnia płacy, zaliczy się do pierwszego stopnia nowej klasy starszych poczmistrzów, należących do dotychczasowego trzeciego stopnia do drugiego stopnia, należących do dotychczasowego drugiego stopnia do trzeciego stopnia, a należących do dotychczasowego pierwszego stopnia do czwartego stopnia nowej klasy z tem jednak ograniczeniem, iż starszych poczmistrzów, należących do dotychczasowego pierwszego stopnia płacy, których ogólny czas służby pocztowej wynosi więcej jak 38 lat, należy zaliczyć do nowego piątego stopnia.

Poczmistrzów płci męskiej, którzy w myśl artykułu III., lit. b mają być zamianowani starszymi poczmistrzami, przyjmie się na nowy etat w ten sposób, iż poczmistrzów I. klasy, należących do drugiego stopnia płacy, zaliczy się do pierwszego stopnia płacy w klasie starszych poczmistrzów, a poczmistrzów, należących do pierwszego stopnia płacy, zaliczy się do drugiego stopnia płacy w klasie starszych poczmistrzów z tem jednak ograniczeniem, iż tych poczmistrzów obu stopni płacy, którzy z dniem 30. czerwca 1910 ukończyli ogólny czas służby pocztowej, przenoszący 38 lat, należy zaliczyć do bezpośrednio wyższego stopnia płacy.

Artykuł V.

Pocmistrzynie I. klasy, pierwszego lub drugiego stopnia płacy, pełniące służbę przy urzędzie pocztowym I. klasy, pierwszego lub drugiego stopnia, należy zaliczyć do siódmego stopnia płacy w klasie pocmistrzów.

Artykuł VI.

Z pośród pocmistrzów I. klasy, pierwszego i drugiego stopnia płacy, którzy nie pełnią służby przy urzędzie pocztowym I. klasy, pierwszego lub drugiego stopnia, należy zaliczyć tych, którzy należą do pierwszego stopnia płacy, oraz tych, którzy należąc do drugiego stopnia płacy ukończyli z dniem 30. czerwca 1910 ogólny czas służby pocztowej, przenoszący 35 lat, do siódmego stopnia płacy, innych zaś do szóstego stopnia płacy w klasie pocmistrzów.

Artykuł VII.

Pocmistrzów, należących obecnie do trzeciego i czwartego stopnia płacy I. klasy, tudzież pocmistrzów II. klasy należy zaliczyć do klasy pocmistrzów w sposób następujący:

Pocmistrzów		należy zaliczyć do stopnia płacy
I. klasy, 3. stopnia.	których ogólny czas służby pocztowej wynosi	więcej jak 35 lat
I. „ 3. „		mniej „ 35 „
I. „ 4. „		więcej „ 35 „
I. „ 4. „		mniej „ 35 „
II. „ 1. „		więcej „ 30 „
II. „ 1. „		mniej „ 30 „
II. „ 2. „		więcej „ 30 „
II. „ 2. „		mniej „ 30 „

Za dzień ukończenia odnośnego ogólnego czasu służby uważa się dzień 30. czerwca 1910.

W nowej klasie etatu szereguje się pocmistrzów według dotychczasowych stopni płacy, a w obrębie poszczególnych stopni płacy według porządku umieszczenia w dotychczasowym etacie pocmistrzów.

Artykuł VIII.

Tym pocmistrzom I. i II. klasy, którzy w myśl § 8. rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 19. maja 1900, Dziennik rozporządzeń pocztowych i telegraficznych Nr. 44, pobierają dodatek z tytułu starszeństwa służbowego, przysna się *ad personam* dodatek uzupełniający w wymiarze pobieranego dodatku z tytułu starszeństwa służbowego; ten dodatek uzupełniający ulegnie zastanowieniu w chwili uzyskania drugiego z rzędu stopnia płacy.

Artykuł IX.

Od składania egzaminu pocmistrzowskiego, o którym mowa w § 3. postanowień normalnych, są uwolnieni:

- pocmistrze, którzy złożyli egzamin ruchu z postępowaniem co najmniej dostatecznym;
- ci dotychczasowi pocmistrze II. klasy, których uwolniono od składania egzaminu na zasadzie artykułu IX. rozporządzenia c. k. Ministerstwa handlu z dnia 19. maja 1900, Dz. r. p. i t. Nr. 44;
- ci oficjanci pocztowi, których z dniem 1. października 1902 zaliczono do I. klasy etatu pocztowych urzędników pomocniczych, względnie ci ekspektanci, którzy wykazują dawniejszą datę zamieszczenia aniżeli najmłodszy ekspedytorzy pocztowi, zaliczeni z dniem 1. października 1902 w odnośnym pocztowym okręgu dyrekeyjnym do I. klasy etatu pomocniczych urzędników pocztowych; wreszcie
- ci pocmistrze II. klasy, którzy mają tę samą lub dawniejszą datę zamieszczenia aniżeli najmłodszy ekspedytorzy pocztowi, zaliczeni z dniem 1. października 1902 w odnośnym pocztowym okręgu dyrekeyjnym do I. klasy etatu pomocniczych urzędników pocztowych, albo którzy mieliby taką datę zamieszczenia, gdyby byli w swoim czasie zostali przyjęci na etat ekspedytorów.

Artykuł X.

W dyrekeyach poczt i telegrafów założy się na nowo względnie będzie dalej prowadzić tabele służbowe i kwalifikacyjne dla pocmistrzów, a wszystkie postanowienia, obowiązujące dla oficjantów pocztowych co do prowadzenia tych tabel i utrzymywania ich w ewidencji oraz co do postępowania przy kwalifikacji, mają mieć analogiczne zastosowanie także dla pocmistrzów.

Artykuł XI.

Postanowienia artykułów II., III., IV., V. i XIII. rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 19. maja 1900, Dz. r. p. i t. Nr. 44, mają być i nadal stosowane analogicznie.

Artykuł XII.

Z dniem 30. czerwca 1910 utracą moc obowiązującą „Postanowienia normalne, tyczące się stosunków służbowych i płac pocmistrzów“, ogłoszone rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 19. maja 1900, Dz. r. p. i t. Nr. 44, z wyjątkiem §§ 5., 6. i 7. (ustęp ostatni), tudzież rozporządzenia i reskrypty, będące w sprzeczności z rozporządzeniem niniejszym.

Weiskirchner wlr.

Postanowienia normalne,

dotyczące

stosunków służbowych i poborów poczmistrzów.

§ 1.

Poczmistrze są samodzielnymi i odpowiedzialnymi przełożonymi urzędów pocztowych I. i II. klasy. Pod względem służby wykonawczej podlegają oni bezpośrednio odnośnym dyrekcjom poczt i telegrafów i są obowiązani wykonywać służbę urzędową według przepisów powszechnie obowiązujących, jakoteż według szczególnych poleceń, wydanych dla odnośnego urzędu.

Poczmistrzów mianuje się dekretem. Mianowanie uzasadnia stały stosunek służbowy zamianowanego do zakładu poczt i telegrafów, który może ulec rozwiązaniu tylko pod warunkami, ustanowionymi w rozporządzeniu niniejszem (§§ 36. do 38.).

Poczmistrze są urzędnikami zakładu poczt i telegrafów, do których mają mieć analogiczne zastosowanie przywileje i uprawnienia, obowiązujące dla urzędników państwowych, o ile w niniejszych postanowieniach normalnych nie zarządzono czego innego.

§ 2.

Poczmistrze, ustanowieni przy urzędach pocztowych I. i II. klasy, tworzą w okręgu każdej dyrekcji poczt i telegrafów osobny etat. Etat ten dzieli się na dwie klasy, a mianowicie klasę starszych poczmistrzów i klasę poczmistrzów.

Posunięcie z klasy poczmistrzów do klasy starszych poczmistrzów następuje drogą nominacyi.

Starsi poczmistrze są naczelnikami urzędów pocztowych I. klasy, 1. i 2. stopnia.

Z zastrzeżeniem wyjątku, ustanowionego w § 6., zatrudnia się starszych poczmistrzów jedynie przy urzędach pocztowych I. klasy, 1. lub 2. stopnia, a poczmistrzów jedynie przy urzędach pocztowych I. klasy, 3. lub 4. stopnia i przy urzędach pocztowych II. klasy.

Ilość posad starszych poczmistrzów, systemizowanych w okręgu każdej dyrekcji poczt i telegrafów,

odpowiada ilości znajdujących się w odnośnym okręgu urzędów pocztowych I. klasy, 1. i 2. stopnia.

Ilość posad poczmistrzów, systemizowanych w okręgu każdej dyrekcji poczt i telegrafów, odpowiada ogólnej ilości znajdujących się w odnośnym okręgu urzędów pocztowych I. klasy, 3. i 4. stopnia i urzędów pocztowych II. klasy.

§ 3.

Uprawnionymi do ubiegania się są:

1. Co do posad starszych poczmistrzów, poczmistrze płci męskiej, którzy złożyli pomyślnie egzamin poczmistrzowski stosownie do postanowień rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 28. lipca 1903, l. 37347, Dz. r. poczt. i tel. Nr. 81; do składania egzaminu poczmistrzowskiego dopuści się poczmistrzów płci męskiej po upływie co najmniej pięciu lat od zamianowania poczmistrzami.

2. Co do posad poczmistrzów:

- a) oficjanci pocztowi,
- b) ekspedyceni pocztowi z kwalifikacją oficjantów pocztowych i
- c) pomocnicy pocztowi, wciągnięci do zapisku ewidencyjnego dla kwalifikowanych pomocników pocztowych.

§ 4.

Dyrekcje poczt i telegrafów winny ogłaszać konkurs na opróżnione posady starszych poczmistrzów i poczmistrzów w każdym wypadku według potrzeby w Dzienniku rozporządzeń pocztowych i telegraficznych a ewentualnie w dzienniku urzędowym odnośnej dyrekcji, wyznaczając odpowiedni termin do ubiegania się (dwa do czterech tygodni) i wymieniając odnośne miejsca służbowe.

§ 5.

Przy obsadzaniu posad mają wprawdzie dyrekcje poczt i telegrafów trzymać się w zasadzie co do wyboru między kilku kompetentami, uprawnionymi do ubiegania się, porządku kolejnego umieszczenia kompetentów, winny jednak niezależnie od tego zwracać szczególną uwagę także na następujące momenta:

- a) na szczególnie wybitną służbę lub wyjątkowe uzdatnienie do kierowania pewnym urzędem,
- b) na lepszą cenzurę z egzaminów zawodowych,
- c) na wyższe wykształcenie szkolne.

Niewykreślona jeszcze kara dyscyplinarna wyklucza mianowanie.

Co do wzajemnego stosunku uszeregowania oficyantów pocztowych i oficyantek pocztowych, występujących w charakterze kompetentów o posady poczmistrzów, postanawia się, że oficyantów pocztowych I. do III. klasy i oficyantki pocztowe I. do IV. klasy starszeństwa służbowego, dalej oficyantów pocztowych IV. do VI. klasy i oficyantki pocztowe V. do VIII. klasy starszeństwa służbowego, wreszcie oficyantów pocztowych VII. do X. klasy i oficyantki pocztowe IX. do XII. klasy starszeństwa służbowego należy uważać za oddzielne grupy, w których obrębie stosuje się wzajemne uszeregowanie do długości czasu służby, przebytego względnie policzalnego w odnośnej grupie.

Postanowienia te nie mają jednak mieć zastosowania przy obsadzaniu tych posad poczmistrzów, które obsadza się w myśl § 7. rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 27. czerwca 1900, l. 33543. Dz. r. poczt. i tel. Nr. 50.

Ekspedyentów pocztowych należy zamieścić w etacie oficyantów pocztowych według ich rangi idealnej, przyczem liczy się ekspedyentom pocztowym, pochodzącym wprost z etatu ekspektantów (aspirantów pocztowych), cały czas służby, przebyty w charakterze ekspedyenta pocztowego.

Kwalifikowanych pomocników pocztowych należy uwzględniać według tej kolei następstwa, jaka przypadłaby im w razie zamieszczenia na etacie oficyantów pocztowych.

§ 6.

Jeżeli urząd pocztowy I. lub II. klasy zostanie wskutek regulacji podziału na klasy cofnięty do klasy III. i jeżeli chodzi przypuszczalnie jedynie o stan przemijający, wówczas są dyrekcje poczt i telegrafów upoważnione do pozostawienia odnośnego poczmistrza przy urzędzie tym z zatrzymaniem mu tytułu, płacy i miejsca umieszczenia w etacie i do wykazywania go jako nadliczbowego przez czas trwania tego stosunku; w tym wypadku należy asygnować ryczałt urzędowy według wymiaru

najniższego (§ 12.), wyznaczonego dla urzędu pocztowego II. klasy.

Jeżeli jednak okoliczności uzasadniają przypuszczenie, że odnośny urząd pocztowy pozostanie stale w klasie III., wówczas należy z urzędu przenieść poczmistrza do urzędu pocztowego, odpowiadającego klasie jego etatu (§ 2.).

Jeżeli urząd pocztowy I. klasy, 1. lub 2. stopnia, spadnie wskutek regulacji podziału na klasy do niższego stopnia i jeżeli chodzi przypuszczalnie tylko o stan przejściowy, wówczas można pozostawić odnośnego starszego poczmistrza przy urzędzie tym i wykazywać go jako nadliczbowego przez czas trwania powyższego stosunku, podczas gdy ryczałt urzędowy ma być asygnowany według wymiaru, odpowiadającego klasie i stopniowi urzędu pocztowego.

Jeżeli jednak w przypadku tym chodzi o stan prawdopodobnie trwały, wówczas należy przenieść z urzędu odnośnego starszego poczmistrza do urzędu pocztowego I. klasy, 1. lub 2. stopnia.

§ 7.

Po zamianowaniu ma każdy poczmistrz złożyć przysięgę służbową w ręce organu, wyznaczonego w tym celu przez dyrekcję poczt i telegrafów.

§ 8.

Poborami zwyczajnymi, należnymi poczmistrzom za ich służbę osobistą, są:

1. płaca,
2. dodatek aktywalny.

§ 9.

Wysokość płacy zależy od klasy etatu i od policzalnego czasu służby, przebytego w klasie tej, według następującego wzoru:

Klasa etatu	Stopień płacy						
	1	2	3	4	5	6	7
	koron rocznie						
starszych poczmistrzów	2.800	3.000	3.200	3.400	3.600	—	—
poczmistrzów	1.600	1.800	2.000	2.200	2.400	2.600	2.800
poczmistrzyni	1.500	1.700	1.900	2.100	2.300	2.500	2.700

Posunięcie do bezpośrednio wyższego stopnia płacy następuje w klasie etatu starszych poczmistrzów po każdych trzech latach służby, przebytych w bezpośrednio poprzedzającym stopniu płacy.

Posunięcie do 2., 3., 5. 6. i 7. stopnia płacy następuje w klasie etatu poczmistrzów po każdym trzech latach służby, przebytych w bezpośrednio poprzedzającym stopniu płacy; posunięcie do 4. stopnia płacy zależy od warunku zadowalającego pełnienia służby i ma nastąpić co najmniej po trzech latach służby, przebytych w 3. stopniu płacy.

Przy posunięciu poczmistrza, będącego w 7. stopniu płacy, do klasy starszego poczmistrza policzy mu się czas służby, przebyty w tym stopniu, pod względem uzyskania bezpośrednio wyższego stopnia płacy.

§ 10.

Wysokość dodatku aktywalnego zależy z jednej strony od klasy etatu, a z drugiej od rejonu klas dodatków aktywalnych według następującego wzoru:

Klasa etatu	Rejon klas dodatków aktywalnych					
	Wiedeń	I	II	III	IV	
Starszy poczmistrz	1200	960	840	720	600	
Poczmistrz	4.—7. stopnia płacy	960	768	672	576	480
	1.—3. stopnia płacy	720	576	504	432	360

§ 11.

Rozpoczęcie i zastanowienie poboru płacy i dodatków aktywalnych stosuje się do norm, obowiązujących w tym względzie co do poborów aktywalnych urzędników państwowych.

§ 12.

Na opłacenie czynszu najmu za lokale urzędowe, na sprawienie i uzupełnienie urzędnika, którego nie dostarczono z urzędu, wreszcie na pokrycie kosztów opalania, oświetlania i czyszczenia lokali urzędowych, tudzież wszelkich innych wydatków, łączących się ze sprawowaniem czynności urzędowych, pobierają poczmistrze ryczałt urzędowy.

Co do wysokości ryczałtu urzędowego i jego asygnowania pozostają i nadal w mocy postanowienia dotychczasowe (§§ 5. i 6., tudzież 7., ustęp ostatni, rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 19. maja 1900, Dz. r. poczt. i tel. Nr. 44.).

§ 13.

Za ewentualne trzymanie pomocników pocztowych pobierają poczmistrze dodatki manipulacyjne

stosownie do postanowień § 67. rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 18. stycznia 1909, Dz. u. p. Nr. 9, Dz. r. poczt. i tel. Nr. 12.

§ 14.

Wynagrodzenie poczmistrzów za ewentualne dostarczenie sił służebnych jest umormowane rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 21. czerwca 1910, Dz. u. p. Nr. 119.

§ 15.

Do nadzwyczajnych (pobocznych) poborów poczmistrzów należą: należności za służbę nocną (§ 16.), tanyemy telegraficzne, należności za większą pracę i należności godzinowe stosownie do osobnych postanowień, istniejących w tym względzie, następnie ryczałt konwojowy za towarzyszenie przewozowi poczty w pociągach kolei żelaznej, wymierzone w każdym wypadku z osobna.

§ 16.

Czynność służbowa, którą należy wykonać w czasie pomiędzy godziną 10. wieczór a 5. rano i którą wykonywa poczmistrz lub pomocnik pocztowy przy odnośnym urzędzie pocztowym klasowym, daje prawo do poboru osobnej należności za służbę nocną.

Przy wymiarze należności za służbę nocną stanowczą jest okoliczność, czy służba nocna trwa: 1. aż do 30 minut, czy 2. aż do dwóch godzin, czy też 3. dłużej niż dwie godziny.

Należność za każdą rzeczywiście spełnioną służbę nocną wynosi w przypadku 1.: 25 h, w przypadku 2.: 50 h, w przypadku 3.: 1 K. Należności te wymierzone będą osobno w każdym poszczególnym wypadku z tem jednak ograniczeniem, że całkowita należność jednego funkcyonaryusza za jedną noc nie może przenosić 1 K.

§ 17.

Pod warunkami, obowiązującymi co do udzielania zaliczek rzeczywistym urzędnikom państwowym, można przyznawać poczmistrzom zaliczki na płacę.

§ 18.

Poczmistrzom można przyznawać remuneracye pieniężne i zapomogi pod ogólnymi warunkami, istniejącymi w tym względzie.

§ 19.

Poczmistrze płci męskiej mają prawo nosić ubiór służbowy, przepisany rozporządzeniem pełnego Ministerstwa z dnia 20. października 1889, Dz. u. p.

Nr. 176 (Dz. r. poczt. i tel. Nr. 93), dla rzeczywistych urzędników państwowych IV. kategorii, z tą różnicą, że zamiast złotych sznurów naramiennych znajdować się mają na surducie służbowym klapy naramienne na wzór tych, które zaprowadzono rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 30. września 1891, Dz. u. p. Nr. 149, dla urzędników szóstej aż do ósmej klasy mundurowej w służbie kolei żelaznych. Dla odróżnienia stopnia używać mają starsi poczmistrzowie trzech rozet złotych, poczmistrzowie czwartego do siódmego stopnia płacy dwóch rozet złotych, a poczmistrzowie pierwszego do trzeciego stopnia płacy jednej rozety złotej na klapach naramiennych. Te klapy naramienne należy nosić także na płaszczu mundurowym.

Poczmistrzowie są nadto uprawnieni nosić w służbie urzędowej wewnętrznej stosownie do postanowień punktu III. rozporządzenia z dnia 3. września 1890, l. 1778/M. h. (Dz. r. poczt. i tel. Nr. 93), bluzę mundurową, zaprowadzoną rozporządzeniem z dnia 1. września 1890, l. 1778/M. h. (Dz. r. poczt. i tel. Nr. 85), z tą różnicą, że prócz odznak dystynkcyjnych w podanej wyżej liczbie należy umieścić na wyłogach nadto trąbkę pocztową szerokości 31 milimetrów i wysokości 24 milimetrów, haftowaną z przędzy złotej na aksamicie barwy żółtopomarańczowej (załącznik 3.).

Poczmistrzynie mają prawo nosić w służbie urzędowej wewnętrznej powyższą bluzę mundurową z odznakami dystynkcyjnymi odpowiadającymi ich stanowisku. Bluza powinna być opięta w stanie czarnym paskiem skórzanym z klanurą, przedstawiającą orła cesarskiego z białego metalu. Poczmistrzynie nie służą prawu noszenia innych części umundurowania.

§ 20.

Poczmistrzowie są odpowiedzialni za ścisłe wypełnianie przepisów służbowych. Są oni obowiązani wykonywać służbę urzędową osobiście, a o ile służbę tę wykonują organa pomocnicze, kierować nią i nadzorować ją stosownie do istniejących przepisów służbowych.

Przedewszystkiem obowiązani są załatwiać osobiście czynności kasowe.

Postanowienia §§ 3., 4., 6., 11., 12., 13., 16. i 21. instrukcji urzędowej dla c. k. zawiadowców urzędów pocztowych, wydanej rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 14. lutego 1851, l. 657, Dz. r. Nr. 24, mają zresztą aż do wydania osobnej instrukcji służbowej być odpowiednio stosowane do poczmistrzów (załącznik 2.).

§ 21.

Poczmistrzowie nie mogą poświęcać się ani brać udziału w takim zajęciu ubocznym lub przedsiębiorstwie jakiegobądź rodzaju, które

1. już z powodu swej natury lub ze względu na stanowisko mogłoby uzasadnić obawę stroniłości przy sprawowaniu ich służby, albo które

2. nie zgadzałyby się z przyzwoitością lub z zewnętrzną godnością poczmistrza, albo

3. zabierało poczmistrzowi czas ze szkodą dla dokładnego spełniania obowiązków zawodowych.

O dopuszczalności zajęcia ubocznego rozstrzyga dyrekcja poczt i telegrafów z zastrzeżeniem rekursu do Ministerstwa handlu.

O przyjęciu mandatów do publicznych ciał reprezentacyjnych należy uwiadomić w czasie właściwym dyrekcję poczt i telegrafów.

§ 22.

Postanowienia §§ 14. do 18., tudzież 23. do 28. regulaminu służbowego dla urzędników i sług, podlegających III. sekcji Ministerstwa handlu, który ogłoszono rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 16. grudnia 1852, l. 2649, Dz. r. poczt. i tel. Nr. 100, stosują się analogicznie także do poczmistrzów (załącznik 1.).

§ 23.

Poczmistrzynie, którym pozwolono pozostać w służbie także po wyjściu za mąż (§ 36., l. 2.), są obowiązane złożyć przed wyjściem za mąż deklarację swego narzeczonego, uwierzytelnioną sądownie lub notaryalnie, w której tenże ma oświadczyć, że zapoznał się z osnową postanowień normalnych i że przystaje na to, żeby jego przyszła małżonka pozostała nadal w swoim stosunku służbowym i podlegała prawidłom postanowień normalnych lub przepisów, które ewentualnie wstąpią w ich miejsce.

Zamężne ekspedyentki pocztowe (§ 3., lit. b) winny dołączyć do swego podania kompetencyjnego o posadę poczmistrza oświadczenie męża, odpowiadające przepisom powyższym.

§ 24.

Bez osobnego urlopu nie wolno żadnemu poczmistrzowi uchylać się od spełniania obowiązków służbowych, wyjąwszy

1. w razie powołania do ćwiczeń wojskowych.

2. w razie wyboru do publicznego ciała reprezentacyjnego na czas spowodowanej tem nieobecności w miejscu służbowym,

3. na czas aż do trzech dni, jeżeli zapewniono dalsze sprawowanie służby bez zarzutu.

4. w razie należącego wykazanej choroby (§ 25.).

W przypadkach 1. do 3. należy donieść poprzednio przełożonej dyrekcji poczt i telegrafów o nieobecności w służbie, a w przypadku 3. przedstawić zarazem, jakie zarządzenia wydano pod względem dalszego sprawowania służby.

§ 25.

W razie nieobecności w służbie, spowodowanej chorobą (§ 24., p. 4.), można pominąć doniesienie do dyrekcji poczt i telegrafów, jeżeli nieobecność nie przekracza ośmiu dni i jeżeli postarano się o to, by służba odbywała się dalej bez zarzutu.

Jeżeli nieobecność w służbie z powodu choroby trwa dłużej niż ośm dni, winien poczmistrz złożyć świadectwo lekarskie; przedłożenia świadectwa lekarskiego można jednak zażądać także w przypadkach krótszej nieobecności w służbie.

Wszelka nieobecność w służbie, nieusprawiedliwiona stosownie do postanowień, wydanych w §§ 24. i 25., będzie karana jako występki służbowy.

§ 26.

W przypadkach nieobecności w służbie, usprawiedliwionej stosownie do postanowień powyższych (§§ 24. i 25.), pobierają poczmistrze nadal swoje dochody służbowe.

§ 27.

Poczmistrze mogą być przeniesieni do innego urzędu pocztowego I. lub II. klasy w swym dotychczasowym lub w innym okręgu dyrekcyjnym. Przeniesienie to może być zarządzone na prośbę, z urzędu lub za karę.

Przeciw przeniesieniu z urzędu służy poczmistrzom rekurs do Ministerstwa handlu, który należy wnieść drogą służbową w przeciągu dni ośmiu i który ma skutek odwrotny.

Przeniesienie poczmistrza do urzędu pocztowego III. klasy może być zarządzone tylko drogą dyscyplinarną za karę.

Poczmistrzom można zezwolić na zamianę miejsc służbowych, o którą obie strony proszą zgodnie.

§ 28.

W razie przeniesienia na prośbę (zamiany miejsc służbowych), jakoteż w razie przeniesienia za karę ma poczmistrz ponieść kosztu przesiedlenia z własnych funduszków.

To samo ma miejsce w razie przeniesienia, zarządzonego z powodu zamianowania poczmistrza starszym poczmistrzem.

Poczmistrze przeniesieni z urzędu mają prawo:

- a) do zwrotu kosztów podróży koleją żelazną lub statkiem parowym na miejscach II. klasy, tudzież kosztów dojazdu i odjazdu do stacji i ze stacji w kwocie ryczałtowej po 1 K za każdy dojazd i odjazd;
- b) na przestrzeniach, których nie można przebyć ani koleją żelazną ani statkiem parowym, do stałego wynagrodzenia po 36 h za kilometr drogi celem pokrycia kosztów jazdy;
- c) do dyet za każdy dzień niezbędnie potrzebny w celu podróży, a mianowicie starsi poczmistrze w wymiarze 8 K, poczmistrze 4. do 7. stopnia płacy w wymiarze 7 K, poczmistrze 1. do 3. stopnia płacy w wymiarze 6 K;
- d) do dodatku na kosztu przesiedlenia się, który należy wymierzyć poczmistrzom żonatym lub wdowcom, mającym do wyżywienia więcej niż dwoje dzieci, w potrójnej wysokości, poczmistrzom żonatym i wdowcom, mającym do wyżywienia co najmniej jedno dziecko, w podwójnej wysokości, wreszcie poczmistrzom stanu wolnego lub wdowcom bezdzietnym w pojedynczej wysokości płacy jednomiesięcznej.

§ 29.

Administracja urzędu pocztowego I. lub II. klasy zachodzi w następujących wypadkach:

1. Gdy poczmistrz ma stawić się do odbycia wojskowej służby prezencyjnej lub do periodycznych ćwiczeń wojskowych;
2. gdy poczmistrz zostanie wybrany do publicznego ciała reprezentacyjnego, na czas spowodowanej tem nieobecności poczmistrza w miejscu służby;
3. gdy poczmistrz nie może wcale pełnić swych obowiązków służbowych
 - a) z powodu choroby, trwającej dłużej niż ośm dni, lub
 - b) z powodu uzyskanego urlopu;
4. w razie zawieszenia poczmistrza w urzędowaniu;
5. co do opróżnionych urzędów pocztowych aż do ich ponownego obsadzenia

§ 30.

We wszystkich wypadkach, wymienionych w § 29., ma zakład poczt i telegrafów ponosić

koszta administracji; do kosztów tych należą w szczególności, jeżeli wskutek administracji zachodzi potrzeba wysłania do dotyczącego urzędu siły pomocniczej na zastępstwo, płace osobiste, koszta podróży i ewentualne ryczałty dyetowe wysłanej siły pomocniczej.

Z poborów obciążonych (§§ 12. do 14.) należy pokrywać przede wszystkim każdorazowe wydatki bieżące, zaś pozostałą ewentualnie resztę zachować w przypadkach 1., 2. i 3. do rozporządzenia poczmistrza, a w przypadku 5. pobrać na rzecz skarbu.

Co do postępowania z poborami obciążonymi w przypadkach administracji, spowodowanych zawieszeniem poczmistrza w urzędowaniu, odsyła się do postanowień § 35., III.

§ 31.

Co do należytości poczmistrzów, którzy stawiają się w razie uruchomienia do czynnej służby wojskowej, i tych, których użyto do połowej służby telegraficznej lub pocztowej, wydane będą osobne postanowienia.

§ 32.

Pomijając wypadki, wymienione § 29., strzeżąc się dyrekcjom poczt i telegrafów prawo zarządzenia administracji urzędu pocztowego klasowego w razie zajęcia szczególnych warunków. W ciągu trwania tego zarządzenia podlega dotyczący poczmistrz ustanowionemu kierownikowi urzędu. Wymiar i pobór płac poczmistrza nie doznaje w przypadkach takich żadnej zmiany, a koszta, jakich wymaga skarbowe kierownictwo urzędu, idą na rachunek zakładu poczt i telegrafów.

§ 33.

Wskutek administracji przechodzą w ogólności upoważnienia, służące poczmistrzowi na zasadzie jego stosunku służbowego, na administratora ustanowionego przez dyrekcję poczt i telegrafów, o ile wymagają tego okoliczności danego przypadku.

W przypadku, o którym mowa w § 29., punkt 4., odejmuje się w szczególności poczmistrzowi na czas trwania administracji upoważnienie do wydawania jakiegokolwiek zarządzeń służbowych i do wykonywania czynności, odnoszących się do sprawowania służby w administrowanym urzędzie pocztowym. Administrator winien jednak działać w porozumieniu z poczmistrzem pod względem rozporządzania organami pomocniczymi, przyjętymi przez poczmistrza, oraz rozwiązywania stosunku służbowego z nimi i przyjmowania nowych organów pomocniczych, tudzież pod względem rozporządzenia sprzętami biurowymi i rekwizytami, jakoteż lokalami urzędowymi; w razie sprzeciwiania się poczmistrza ma administrator postarać się o decyzję dyrekcji poczt i telegrafów, chyba że zwłoka grozi niebezpieczeństwem.

§ 34.

W przypadkach, wymienionych w § 29., pod 1. 1. do 3., służy poczmistrzowi prawo przedstawienia wniosku co do osoby administratora pocztowego; dyrekcje poczt i telegrafów nie są jednak obowiązane trzymać się wniosku tego.

§ 35.

I. Przepisy, obowiązujące co do postępowania dyscyplinarnego z urzędnikami państwowymi, mają mieć analogiczne zastosowanie do poczmistrzów. Jeżeli jednak ma nastąpić przeniesienie służbowe w drodze karnej, może orzeczenie opiewać także w ten sposób, iż przenosi się poczmistrza albo do urzędu pocztowego III. klasy albo na posadę służbową oficjanta pocztowego, w których to wypadkach ma tenże być prowadzony *extra statum* i traktowany pod względem poborów osobistych według postanowienia, wydanego w orzeczeniu dyscyplinarnem; w razie przeniesienia w drodze karnej do urzędu pocztowego III. klasy należy wyasygnować poczmistrzowi pobory obciążone stosownie do przepisów, obowiązujących dla odnośnego urzędu pocztowego.

II. Gdyby poczmistrz zawieszony w służbie nie mógł opędzić kosztów utrzymania siebie i swojej rodziny, należy mu przyznać alimentację, którą wyznacza się z reguły dopiero na jego formalną prośbę, a tylko w tym razie z urzędu, gdyby potrzeba jej była notorycznie znaną.

Alimentację należy wymierzać odpowiednio do potrzeby w wysokości od jednej trzeciej do dwóch trzecich części płacy rocznej odnośnego poczmistrza.

III. Jeżeli w drodze rekursu zniesiono zawieszenie lub jeżeli w dochodzeniu dyscyplinarnem uznano ostatecznie poczmistrza zawieszonyego w służbie za wolnego od winy, w takim razie należy mu wypłacić dodatkowo pełną kwotę zamkniętej płacy i dodatku aktywalnego, oraz resztę innych poborów, pozostałą ewentualnie po potrąceniu wydatków bieżących; pobrane raty alimentacyjne należy przytem stracić.

Jeżeli jednak nie uznano poczmistrza zawieszonyego w urzędowaniu za zupełnie wolnego od winy, wówczas nie ma on prawa do dodatkowego otrzymania płacy i dodatku aktywalnego. Ewentualne nadwyżki poborów obciążonych, pozostałe po pokryciu wydatków bieżących, można w takich wypadkach zwrócić poczmistrzom, o czym postanawia

dotycząca dyrekcya poczt i telegrafów przy sposobności wykonania prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego, a względnie przy uwiadomianiu o ostatecznej decyzji drugiej instancji.

§ 36.

Stosunek służbowy poczmistrzów ulega zupełnemu rozwiązaniu:

1. wskutek zrzeczenia się służby (§ 37.);
2. co do poczmistrzyń, w razie wyjścia za mąż, jeżeli dyrekcya poczt i telegrafów nie pozwoliła im pozostać nadal w służbie;
3. wskutek przeniesienia w stały stan spoczynku (§ 38.);
4. wskutek oddalenia ze służby;
5. przez śmierć.

§ 37.

Z reguły nie można wzbraniać poczmistrzom dobrowolnego wystąpienia ze służby (rezygnacyi) z jednoczesnem zrzeczeniem się tytułu, kolei służbowej, plac i wszelkich innych praw, wynikających ze stosunku służbowego.

Właściwą do przyjęcia rezygnacyi jest przełożona dyrekcya poczt i telegrafów.

Rezygnacya ma być jednak przyjęta dopiero wtedy, gdy dalsze odbywanie się służby będzie zapewnione i gdy nastąpi prawidłowe oddanie kasy.

§ 38.

Przeniesienie poczmistrzów w stan spoczynku stosuje się do norm, obowiązujących pod tym względem co do urzędników państwowych.

Poczmistrzów, przeniesionych w czasowy stan spoczynku, można w razie, gdy odzyskają pełną zdolność do służby, przyjąć do niej napowrót w przeciągu następnych lat pięciu, licząc od chwili przejścia w stan spoczynku, i to z zaliczeniem do dawniejszej klasy etatu i dawniejszego stopnia, przyczem jednak co do posunięcia do wyższych poborów nie uwzględni się czasu, przepędzonego w stanie spoczynku. Niezgodzenie się na ponowne zatrudnienie w służbie pociąga za sobą te same skutki, co rezygnacya ze służby.

Po upływie wymienionego terminu winno nastąpić przeniesienie w stały stan spoczynku.

§ 39.

Co do zaopatrzenia poczmistrzów na starość i ich zaopatrzenia emerytalnego będą miały i nadal zastosowanie postanowienia rozporządzeń Ministerstwa handlu z dnia 24. maja 1903, Dz. u. p. Nr. 108 i 109, jakoteż późniejsze rozporządzenia i reskrypty, normujące ten przedmiot, z uwzględnieniem szczególnych zarządzeń, wydanych w następujących §§ 40. i 41.

§ 40.

Podstawa emerytury dla wymiaru bieżących poborów emerytalnych oraz wkładek poczmistrzów, które mają być uiszczane na cele zaopatrzenia, składa się z jednej strony z ostatniej płacy policzalnej, a z drugiej strony z kwoty, wynoszącej co do starszych poczmistrzów 400 K, co do poczmistrzów 4. do 7. stopnia płacy 320 K, a co do poczmistrzów 1. do 3. stopnia płacy 240 K.

Przy wymiarze innych, nie bieżących poborów zaopatrzenia poczmistrzów oraz osób przez nich osieroconych nie uwzględnia się wymienionych wyżej kwot. Normalne pobory zaopatrzenia poczmistrza nie mogą być wymierzone w kwocie niższej od 800 K.

§ 41.

Pensya wdowia wynosi dla wdów po starszych poczmistrzach 1200 K, dla wdów po poczmistrzach 4. do 7. stopnia płacy 1000 K, a dla wdów po poczmistrzach 1. do 3. stopnia płacy 800 K.

§ 42.

Poczmistrze są odpowiedzialni za wszelką szkodę, którą skarb poniesie w urzędzie z ich winy lub z winy przyjętych przez nich organów pomocniczych, zwłaszcza przez przekroczenie lub zaniebdanie przepisów służbowych i instrukcyi.

Odpowiedzialność poczmistrzów rozciąga się w szczególności na należyty pobór, należyte zachowywanie, przechowywanie i odsyłanie pieniędzy skarbowych, na bezpieczne zachowywanie, punktualne ekspedycyowanie i właściwe doręczanie przesyłek, na wszelkie wypadki zginięcia i uszkodzenia przesyłek wskutek nieuczciwego lub niezgodnego z przepisami postępowania.

§ 43.

Odpowiedzialność poczmistrzów za przyjęte przez nich organa pomocnicze nie podlega ograniczeniu także w przypadku administracyi, zaprowadzonej stosownie do § 31., l. 1—4.

§ 44.

Co do wyrównywania pochodzących wyłącznie ze stosunku służbowego pretensyi zakładu poczt i telegrafów (skarbu) względem poczmistrzów i takich samych pretensyi poczmistrzów względem państwa obowiązują postanowienia § 90. do 98. regulaminu służbowego z dnia 16. grudnia 1852, Dz. r. poczt. i tel. Nr. 100.

§ 45.

Gdy pomiędzy zakładem poczt i telegrafów (skarbem) a poczmistrzami powstanie spór o roz-

czenia, którego nie można załatwić w postępowaniu administracyjnem, lecz który należy do sądów zwy- czajnych, jakoteż w ogóle we wszystkich tych przy- padkach, w których zakład poczt i telegrafów (skarbu) ma wystąpić przed sądami przeciw poczmistrzom jako powód lub udawać się do sądów celem wy- jednania środków zabezpieczających lub egzeku- cyjnych, jest on upoważniony, jeżeli występuje jako powód i jeżeli nie chodzi o sprawę sporną, która mocą ustawy jest zastrzeżona pewnemu szcze- gólnemu sądowi właściwemu, do wystąpienia także w sądach rzeczowo właściwych w siedzibie proku- ratoryi skarbu, powołanej do zastępowania go w dotyczącym przypadku.

Wyciąg

„z Regulaminu służbowego dla urzędników i sług, podlegających III. sekcji Ministerstwa handlu”.

(Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 28. listopada 1852. ogłoszony reskryptem Ministerstwa handlu z dnia 16. grudnia 1852, l. 2649. Dz. rozp. Nr. 100 z r. 1852.)

§ 14.

Urzędnicy i słudzy są odpowiedzialni za ściśle stosowanie się do przepisów służbowych i instrukcji dla nich wydanych.

Są oni obowiązani wykonywać powierzone sobie czynności sumiennie i zgodnie z ustawami, oraz stosować się do wszelkich zarządzeń swych przełożonych, wydawanych w sprawach urzędowych.

Zarządzenia, które mogłyby pociągnąć za sobą odpowiedzialność urzędników podwładnych, należy ile możności wydawać na piśmie.

§ 15.

Urzędnicy i słudzy winni ściśle przestrzegać tajemnic urzędowych, nawet gdyby one doszły tylko ustnie do ich wiadomości, a zobowiązanie to ciąży na nich nawet po wystąpieniu ze służby państwowej.

§ 16.

Dopóki urzędnicy i słudzy istotnie zostają w służbie lub otrzymują jakiś emolument z kasy państwowej, nie wolno im ogłaszać w gazetach zażaleń przeciw zarządzeniom przełożonych lub innych stosunków, wynikających ze związku służbowego.

§ 17.

Od każdego urzędnika i sługi państwowego wymaga się, aby także w życiu prywatnem zachowywał się stosownie do swego stanowiska i swej godności.

§ 18.

Urzędnikom i sługom zabrania się najsurowiej przyjmowania podarunków w sprawach urzędowych.

§ 23.

Każdy urzędnik i sługa jest obowiązany w miarę swych sił i bez pretensji do osobnego wynagrodzenia spełniać te nadzwyczajne czynności, jakieby ze względów służbowych oraz z osobliwych przyczyn były mu obok zwyczajnych obowiązków na jakiś czas poruczone przez przełożonego; w tym względzie wolno mu tylko odwołać się do wyższej władzy, które to odwołanie nie ma jednak skutku odwrotnego.

§ 24.

Każdy urzędnik jest obowiązany nie tylko zgodzić się za wynagrodzeniem ustawowych kosztów podróży i dyet lub za przyznaniem wyznaczonych kwot ryczałtowych na czasowe zatrudnienie w innym miejscu, a nie tam, gdzie ma posadę, lecz także może on być, gdyby względy służbowe tego wymagały, przeniesiony stale na inne miejsce służbowe za zwrotem ustawowych kosztów przesiedlenia.

§ 25.

Wyjawszy wypadek choroby, którą należy niezwłocznie podać do wiadomości przełożonych i wedle okoliczności należyście udowodnić, nie wolno urzędnikowi lub słudze uchylać się bez szczególnego pozwolenia (urlopu) od urzędu lub służby.

Kto może udzielać takiego pozwolenia stosownie do czasu jego trwania i jakie okoliczności trzeba w tym celu wykazać, o tem stanowią szczególne przepisy służbowe.

§ 26.

Jeżeli urzędnik albo sługa prosi o urlop na dłużej niż na kwartał i urlop ten otrzyma, w takim razie (wyjawszy przypadek należyście udowodnionej choroby lub ważnych względów służbowych) nie

po biera on po upływie tego kwartału aż do ponownego wstąpienia do służby płacy względnie wynagrodzenia. Wyjątki od tego pravidła wymagają Najwyższego zezwolenia.

§ 27.

Urzędnik, obowiązany do składania rachunków lub zatrudniony przy kasie, nie może z reguły rozpocząć nawet dozwolonego urlopu, dopóki po poprzednim skontrolowaniu kasy i zlikwidowaniu nie wykaże rzetelności i prawidłowego oddania kasy lub materiałów, będących w jego zawiadywaniu.

Na zwolnienie od tego obowiązku potrzeba zezwolenia Ministerstwa (wyjąwszy przypadki nagłe, w których można zadowolić się złożeniem stosownego zabezpieczenia).

§ 28.

W każdym dekreście, zawiadamiającym o udzieleniu urlopu, należy podać chwilę, od której udzielony urlop ma się zacząć.

Oddalenie się z urzędu lub służby bez udowodnienia choroby lub bez otrzymania urlopu, tudzież wszelkie nieusprawiedliwione przekroczenia tego ostatniego należy karać jako występki służbowe.

Gdyby urzędnik albo sługa, nie udowodniwszy choroby i bez urlopu, nie jawił się w urzędzie przez ośm dni lub gdyby w przeciągu dni czternastu po upływie urlopu nie powrócił do służby, w takim razie odtądnie mu się płacę za każdy dzień opuszczony.

§ 90.

Urzędnicy i słudzy odpowiadają za szkodę, wynikłą w urzędzie lub służbie z ich winy (zwłaszcza przez przekroczenie lub zaniedbanie ich instrukcji służbowej), i są obowiązani do jej zwrotu.

Jeżeli szkoda wynikła z winy kilku osób, wówczas każda z nich odpowiada za część szkody, spowodowaną przez własne zawinięcie. Jeżeli nie można stwierdzić udziału poszczególnych osób w zrzędzonej szkodzie albo jeżeli wyrządzono szkodę umyślnie, natenczas odpowiadają wszyscy za jednego a jeden za wszystkich.

§ 91.

Z reguły nie można pozywać urzędników i sług przed sądami cywilnymi z powodu ich czynności urzędowych; sędzia cywilny musi więc natychmiast odrzucić każdą tego rodzaju skargę przeciw nim wniesioną.

Wyjątek zachodzi tylko w tym wypadku, jeżeli strona otrzyma od właściwej władzy administracyjnej lub karnej wyraźne pozwolenie udania się na drogę

prawa przeciw urzędnikowi lub słudze z powodu jego czynności urzędowej.

§ 92.

Pretensye rządu (Skarbu) do urzędników lub sług, wynikające jedynie ze stosunku służbowego, należy załatwiać w drodze administracyjnej. To samo stosuje się do podobnych pretensyi przeciw państwu.

§ 93.

Przepis powyższy stosuje się przeto nietylko do pretensyi, odnoszących się do należności urzędników lub sług albo członków ich rodziny (np. płacy, wynagrodzenia, emerytury, zaliczek, kosztów podróży itd.), lecz wogóle do wszystkich pretensyi państwa względem urzędników i sług oraz pretensyi tych ostatnich względem państwa, o ile one są oparte na stosunku służbowym.

§ 94.

Władze sądowe są przeto obowiązane dozwolnić na zasadzie takich orzeczeń administracyjnych zabezpieczenia lub egzekucyi.

§ 95.

Nawet bez pośrednictwa sądu może dotycząca władza administracyjna zarządzić w celu ściągnięcia lub zabezpieczenia pretensyi skarbu, wynikających ze stosunku służbowego, potrącenia z płacy, wynagrodzenia lub innych poborów urzędników i sług i uzyskać je od kas bezpośrednio albo za pośrednictwem ich władz przełożonych.

§ 96.

Potrącenia te nie mogą w niczem doznać naruszenia wskutek zajęć lub odstąpień, uzyskanych już przedtem przez strony prywatne, skutkiem czego strony prywatne mogą dochodzić swych praw według obowiązujących w tym względzie szczególnych przepisów tylko co do tej części płacy, wynagrodzenia lub emerytury, której wypłata nie uległa wstrzymaniu.

§ 97.

Potrącenie z alimentacyi nie może mieć miejsca nawet na rzecz skarbu.

§ 98.

Spadku po urzędniku lub słudze, który wobec Skarbu państwa miał obowiązek składania rachunków, nie można przyznać spadkobiercom bez zgody dotyczącej władzy administracyjnej, chyba w toku postępowania egzekucyjnego.

Wyciąg

z instrukcyi urzędowej dla e. k. zawiadowców urzędów pocztowych.

(Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 14. lutego 1851, l. 657, Dz. r. Nr. 24 z r. 1851.)

§ 3.

O ile służba tego wymaga, jest zawiadowca urzędu pocztowego obowiązany, współdziałać w manipulacji ile możliwości osobiście i brać udział stosownie do potrzeby także w nocnej służbie ekspedycyjnej, której nadzorowanie należy do jego obowiązków.

§ 4.

Zawiadowca urzędu pocztowego winien wykonywać spiesźnie i punktualnie polecenia, otrzymane od przełożonej dyrekcji poczty, i chętnie czynić zadość wezwaniom służbowym komisarzy pocztowych, a w wypadkach naglących także wezwaniom innych dyrekcji pocztowych.

§ 6.

Zawiadowca urzędu pocztowego powinien dbać o potrzebne instruowanie i pouczanie personelu urzędowego i starać się wzbudzać u swoich podwładnych poczucie honoru służbowego, w szczególności zaś wpływać usilnie na to, aby względem publiczności zachowywano się zawsze przyzwoicie i aby zawsze okazywano jednako uprzejme i uprzedzające postępowanie.

§ 11.

Jakkolwiek przy pełnieniu służby manipulacyjnej każda poszczególna osoba, której sprawowanie służby tej poruczono, jest w ogólności obowiązana trzymać się odnośnych przepisów i odpowiada za ściśle ich przestrzeganie, to jednak należy do obo-

wiązków zawiadowcy urzędu pocztowego dokładne nadzorowanie czynności swych podwładnych w poszczególnych gałęziach manipulacji i rachunkowości.

§ 12.

Zawiadowca urzędu pocztowego winien więc w szczególności czuwać nad tem:

1. aby przepisane protokoły, książki zapisków i dzienniki były utrzymywane należyście i odpowiednio celowi;

2. aby istniejące taryfy, miłoskazy, przeglądy, instrukcje itd. w ogóle wszystkie podręczniki, potrzebne do załatwiania według przepisów całej służby manipulacyjnej, znajdowały się w dostatecznej ilości i aby te z nich, które są przeznaczone dla publiczności, były wywieszane w stosownych miejscach i aby tym sposobem także wszelkie inne urządzenia, dotyczące się służby lokalnej, dochodziły do wiadomości publicznej;

3. aby na wszystkie przesyłki pocztowe, które nadeszły do doręczenia i zostały przez adresatów odebrane, znajdowały się rewery odbiorcze, podpisane przez adresatów, i aby rewery te, jakoteż arkusze korespondencyi były zachowywane w należyłym porządku;

4. aby przesyłki pocztowe, które nadano, i te, które nadeszły, były bezpiecznie zachowywane aż do ich odesłania lub doręczenia, aby je doręczano w czasie właściwym i aby z tymi, które nie mogą być doręczone, postępowano według przepisów;

5. aby co do wewnętrznych czynności urzędowych zaprowadzono urządzenia, najlepiej odpowiadające celowi, a w szczególności, aby co do wzajemnego odbierania i oddawania przesyłek między poszczególnymi oddziałami urzędu zaprowadzono dla własnego ich bezpieczeństwa takie środki kontroli, by można było niewątpliwie ocenić odpowiedzialność i obowiązek wynagrodzenia szkody każdego poszczególnego funkcyjariusza pocztowego;

6. aby czas oddawania przesyłek na pocztę, przyjmowania podróży itp. rozszerzono według możliwości, aby uregulowano okrag doręczeń z uwzględnieniem obrotu lokalnego i stosunków kursów pocztowych, tudzież aby pomnożono go, o ile to da się uczynić;

7. aby pieniądze odsyłano w czasie należytnym i aby w kasach podręcznych nie leżało nigdy więcej pieniędzy, jak niezbędnie potrzeba do dziennego obrotu służbowego;

8. aby rachunki składano w wyznaczonym czasie i aby zawsze dotrzymywano terminów do wyjaśnienia niedokładności rachunkowych i do nadsyłania przepisanych podań peryodycznych; nakoniec

9. aby zapobiegano wyrządzaniu szkody dla skarbu, wyzyskiwaniu publiczności i w ogóle nierzetelnemu postępowaniu.

§ 13.

W razie zażeń, tyczących się sprawowania służby, a mianowicie zaniedbanego, spóźnionego lub niewłaściwego doręczenia, uszkodzenia, zgnięcia lub niewłaściwego olaksowania przesyłek pocztowych, jakoteż mylnego ich kartowania lub ekspedycyowania, jest zawiadowca urzędu pocztowego obowiązany poczynić niezwłocznie dochodzenia i wydać stosownie do ich wyniku najodpowiedniejsze zarządzenia lub postarać się według okoliczności o wkroczenie przełożonej dyrekcji poczt.

§ 16.

Zawiadowca urzędu pocztowego ma sam utrzymywać protokół odezwoz rozpisowych, gdzie zaś to jest niemożliwe z powodu za wielkiego zakresu czynności, kazać go utrzymywać pod swoim bezpośrednim nadzorem i odpowiedzialnością, przy czem jednak zawsze tylko zawiadowca urzędu pocztowego może otwierać nadchodzące odezwy rozpisowe.

§ 21.

Nadchodzące akta winien zawiadowca urzędu pocztowego sam otwierać, zaciągać i zakatwiać, a dla wewnętrznego obrotu służbowego zaprowadzić przepisane książki raportowe.

Załącznik 3.

Dziennik ustaw państwa

(Wielkość naturalna.)

